

Den sidste Passus i Manifestet lød paa, at i særlig oprørende Tilfælde, som f. Eks. Jødeforfølgelserne, maatte Hovedstyrelsen for Alliancen have Bemyndigelse til at udsende Protester i Alliancens Navn. - Dette syntes Ingeborg Hansen var helt ved siden af, at Alliancens Bestyrelse skulde have denne Bemyndigelse.

Endelig mente Ingeborg Hansen, at man skulde høre Sveriges og Norges Mening vedrørende denne Sag. -

EDEL SAUNTE mente, at man selvfølgelig kunde høre disse Lande, men at det ikke havde saa meget at sige, da de var mere uafhængige og ikke stod i den samme Situation.

INGEBORG HANSEN erindrede endvidere om, at i Dagene 3.-5. April havde Alliancen Styrelsesmøde i Bryssel og man maatte da lade den vide, at det ikke var gunstigt at tage disse Spørgsmaal op nu. -

AAGOT LADING spurgte, om der ikke var Tale om 2 Ting, nemlig for det første Corbetts Tale, hvorefter der havde været et dansk Referat i KVINDEN OG SAMFUNDET Nr. 2 i Aar og som netop var saadan gennemarbejdet, at den gav Udtryk for, hvad det var Alliancen vilde, langt bedre end dette Udkast til Manifestet, der var det andet Punkt. -

LANDSFORMANDEN mente, at Corbett Ashby's Tale kun kunde betragtes som en Beretning, og der vilde selvfølgelig ikke være noget i, at man nævnte Ordet Demokrati og Fordelene ved dette Styre. - Denne Tale blev oplæst og gennemdrøftet. -

ESTHER CARSTENSEN mente, det vilde være risikabelt at holde en Kongress med et Grundlag som det omtalte Manifest.

ALMA ANDERSEN glædede sig over det Standpunkt som Ingeborg Hansen havde taget i Paris og gav det sin fulde Tilslutning. Mente i øvrigt, at vi gjorde vor Regering en Bjørnetjeneste. Den havde lovet at give et Tilbud til Kongressens Afholdelse, og saa kunde denne Kongres maaske give Anledning til Vanskeligheder for Regeringen ved en saadan Diskussion.

SIGRID AMMITZBØLL mente, at der jo maatte være en Mission bag disse Tanker fra Alliancen. Vi maatte jo huske, at det for dem saa saa helt anderledes ud set paa en international Baggrund og det havde jo hidtil været kloge og intelligente Kvinder i denne Styrelse, saa vi kunde ikke saadan fejle det fra os uden først at undersøge, hvad der laa bag. -

LANDSFORMANDEN mindede om, at Alliancen er en INTERNATIONAL Organisation, som Gang paa Gang havde mistet Medlemmer, fordi den blev modarbejdet fra de totalitære Stater. Og Steder hvor man før havde ment, at KVINDESAG var en Petitesse, havde man nu indset, hvilken Betydning den havde. Man havde ogsaa paa Fornemmelsen, at især Englænderinderne havde faaet et Chock over at se, hvorledes deres egne Rettigheder var truet, men derfor var det jo ikke Meningen, at Kvindesagsbevægelserne skulde benyttes som Vaabnet herimod. Dog mente Landsformanden ikke, der var nogen Fare for, at der skulde ske noget ved, at Corbett Ashby kom med Udtalelser som de i hendes Artikel i Bladet. Det var jo dog det vi alle mente. - Hvis Fællesstyrelsen virkelig syntes den Tale vilde være farlig, saa maatte vi jo protestere imod, at den fremkom her i Landet. -

M.H.t. Manifestet saa mente Landsformanden, at vi skulde meddele, at vi selvfølgelig var enige med Alliancen i Hovedtrækene, men vi syntes, der var for mange barnlige Synspunkter deri - og saa maatte vi bestemt protestere mod, at de herfra kom med Finter til andre Stater.